

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 21 2017, nummers 472 – 490 dinsdag 6 juni 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Schadevergoedingsrecht.....	5
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Ambtenarenrecht.....	9
Sociale zekerheid overig.....	10
Bestuursrecht overig	10
Belastingdienst-Toeslagen.....	10
Meststoffenwet	11
Studiefinanciering	14
Wegenverkeerswet	14
Wet bescherming persoonsgegevens	14
Wet openbaarheid van bestuur	15
Vreemdelingenrecht.....	16
Regulier.....	16
Asiel.....	17

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 472

MK Rechtbank Rotterdam, 01-06-2017, ROT 16/6557

Stichting Autoriteit Financiële Markten (hierna: AFM), verweerder.

Awb 5:13, 5:16, 5:20 lid 1, 8:69a

Wet op het financieel toezicht (hierna: Wft) 1:25 lid 2, 1:74 lid 2, 1:79 lid 1 aanhef en onder d, 2:60 lid 1, 2:80 lid 1

TERRITORIALITEITSBEGINSEL. Het territorialiteitsbeginsel houdt verband met de soevereiniteit van staten op het eigen grondgebied en strekt niet tot bescherming van de belangen van (rechts)personen die zich op dat grondgebied bevinden. Verwijzing naar arrest HR van 5 oktober 2010 ([ECLI:NL:HR:2010:BL5629](#)). De vraag of door de Nederlandse opsporingsambtenaren het volkenrecht is nageleefd in die zin dat geen inbreuk is gemaakt op de soevereiniteit van de staat binnen de grenzen waarvan is opgetreden, is in beginsel in het kader van de strafzaak tegen de verdachte niet relevant, omdat de belangen die het volkenrecht in zoverre beoogt te beschermen geen belangen zijn van de verdachte, maar van de staat op het grondgebied waarvan buitenlandse opsporingsambtenaren optreden. Er is geen reden om hier in de context van de onderhavige bestuursrechtelijke zaak anders over te oordelen.

Besluiten waarbij de AFM aan zowel [eiseres I] als [eiseres II] een last onder dwangsom heeft opgelegd wegens overtreding van artikel 5:20, eerste lid, van de Awb. (...)

[naam] betoogt verder dat de besluitvorming van de AFM in strijd is met het territorialiteitsbeginsel. Door inlichtingen te vorderen van en een last onder dwangsom op te leggen aan in het buitenland gevestigde rechtspersonen, maakt de AFM volgens [naam] een onrechtmatige inbreuk op de soevereiniteit van [land II] en [land I]. Dit betoog kan reeds gelet op artikel 8:69a van de Awb niet leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

Het territorialiteitsbeginsel houdt verband met de soevereiniteit van staten op het eigen grondgebied en strekt niet tot bescherming van de belangen van (rechts)personen die zich op dat grondgebied bevinden. De rechtbank vindt steun voor deze benadering in het door de AFM ter zitting aangehaalde arrest van 5 oktober 2010 van de HR ([ECLI:NL:HR:2010:BL5629](#)). Hierin is overwogen dat de vraag of door de Nederlandse opsporingsambtenaren het volkenrecht is nageleefd in die zin dat geen inbreuk is gemaakt op de soevereiniteit van de staat binnen de grenzen waarvan is opgetreden, in beginsel in het kader van de strafzaak tegen de verdachte niet relevant is, omdat de belangen die het volkenrecht in zoverre beoogt te beschermen geen belangen zijn van de verdachte, maar van de staat op het grondgebied waarvan buitenlandse opsporingsambtenaren optreden. De rechtbank ziet geen reden om hier in de context van de onderhavige bestuursrechtelijke zaak anders over te oordelen. Het betoog van [naam] dat het rechtens onaanvaardbaar en in strijd met de rechtszekerheid zou zijn dat zij zich niet op het territorialiteitsbeginsel kan beroepen, volgt de rechtbank mede bezien in het licht van het arrest van 5 oktober 2010 van de HR niet. [naam] heeft niet nader

geconcretiseerd waarom de rechtszekerheid (of het vertrouwensbeginsel) zou meebrengen dat zij vanwege het territorialiteitsbeginsel gevrijwaard dient te blijven van toezicht en handhaving door de AFM als zij, naar zij niet betwist, op de Nederlandse markt krediet aanbiedt aan consumenten zonder de daartoe vereiste vergunning. Overigens heeft [naam] niet inzichtelijk gemaakt welke inbreuk de AFM heeft gemaakt op de soevereiniteit van [land II] en [land I] en heeft zij evenmin onderbouwd waarom deze gestelde inbreuk zo ernstig is dat daaraan consequenties moeten worden verbonden voor de rechtmatigheid van het bestreden besluit. De inlichtingenvorderingen hebben betrekking op de activiteiten van [naam] die zijn gericht op de Nederlandse markt voor consumentenkrediet, de lasten onder dwangsom houden uitsluitend verband met het niet voldoen aan deze vorderingen, de AFM heeft het grondgebied van [land II] of [land I] niet betreden en [naam] is niet geregistreerd bij de toezichthouder op [land II].

(...)

[ECLI:NL:RBROT:2017:4116](#)

JnB2017, 473

MK CRvB, 24-05-2017 (publ. 01-06-2017), 14/4474 WW-W e.v.

Awb 8:15

Wrakingsregeling bestuursrechtelijke colleges (hierna: Wrakingsregeling) 3 lid 2 aanhef en onder a

WRAKING. Artikel 3, tweede lid, aanhef en onder a, van de Wrakingsregeling bepaalt dat de wrakingskamer zonder zitting te houden kan beslissen een verzoek niet in behandeling te nemen indien het is ingediend nadat in de hoofdzaak uitspraak is gedaan. In geval van intrekking van het hoger beroep dient deze bepaling aldus te worden gelezen dat de wrakingskamer zonder zitting te houden kan beslissen een verzoek om wraking niet in behandeling te nemen nadat het hoger beroep is ingetrokken.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1923](#)

JnB2017, 474

MK CRvB, 23-05-2017 (publ. 29-05-2017), 14/3090 WIA-W e.v.

Awb 8:15

Wrakingsregeling bestuursrechtelijke colleges (hierna: Wrakingsregeling) 3 lid 2 aanhef en onder c

WRAKING. Een wrakingsgrond moet zijn gelegen in feiten of omstandigheden die betrekking hebben op de persoon van de rechter die de zaak behandelt. Wat verzoekster i.c. aanvoert is gericht tegen de rechtspraak van de Raad in zaken waarin de diagnose ME/CVS speelt. Daarmee kan het verzoek niet anders worden gezien dan gericht tegen de Raad als zodanig (verwijzing naar de uitspraak van 13 april 2017, [ECLI:NL:CRVB:2017:1452](#)). Het verzoek om wraking wordt niet in behandeling genomen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1895](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB2017, 475

MK ABRS, 31-05-2017, 201602774/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Medemblik.

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) 6:162 lid 1

SCHADEVERGOEDING. Omdat i.c. de beslissingen op bezwaar (onherroepelijk) zijn vernietigd en de lasten onder bestuursdwang zijn herroepen, kan [appellante] op grond van onrechtmatige daad aanspraak maken op vergoeding van de schade die zij daardoor lijdt. Het bestaan van causaal verband tussen een onrechtmatig besluit en schade dient te worden beoordeeld aan de hand van de maatstaf hoe het bestuursorgaan zou hebben beslist (of gehandeld) indien het niet het onrechtmatige besluit had genomen. Verwijzing naar het arrest van de HR van 6 januari 2017 ([ECLI:NL:HR:2017:18](#)). De HR heeft in zijn arrest overwogen dat het causaal verband als bedoeld in artikel 6:162, eerste lid, van het BW (het condicio sine qua non-verband) immers moet worden vastgesteld door vergelijking van enerzijds de situatie zoals die zich in werkelijkheid heeft voorgedaan, en anderzijds de hypothetische situatie die zich zou hebben voorgedaan als de onrechtmatige gedraging achterwege was gebleven. Er is geen grond om hierover anders te oordelen indien het gaat om een onrechtmatig besluit van een bestuursorgaan.

[ECLI:NL:RVS:2017:1429](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 476

MK ABRS, 31-05-2017, 201604857/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Montfoort.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder b, 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 1°, 2.22 lid 2

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 aanhef en lid 9

Bouwverordening Montfoort 2012 2.5.30

WABO. Omgevingsvergunning. In dit geval is het aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift omtrent de openbaarheid en vrije toegankelijkheid van een parkeerplaats in strijd met artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo.

Last onder dwangsom. De in het besluit vermelde voorwaarde dat de 12 aan te leggen parkeerplaatsen openbaar zullen zijn, is geen voorschrift als bedoeld in

artikel 2.27, vierde lid, van de Wabo. Een omgevingsvergunning dient duidelijk te zijn. Appellant heeft in dat verband terecht naar voren gebracht dat ingevolge artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo het college de bij de verklaring van geen bedenkingen aangegeven voorschriften aan de omgevingsvergunning dient te verbinden.

[...] Omgevingsvergunning

[...] Het bouwplan voorziet in de realisering van een twaalfde appartement [...]

[...] Het besluit van [...] [op bezwaar] ziet op het realiseren van één openbare en vrij toegankelijke parkeerplaats.

[...] De belangen die het college wenst te beschermen door middel van het voorschrift, houden verband met de belangen die artikel 2.10, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wabo gelezen in verbinding met artikel 2.5.30 van de bouwverordening, beoogt te beschermen. Artikel 2.5.30, vierde lid, aanhef en onder b, van de bouwverordening ziet op het belang bij de aanwezigheid van voldoende parkeerruimte ten behoeve van het bouwplan, anders dan op eigen terrein. In de omgevingsvergunning is de aan te leggen parkeerplaats echter niet gekoppeld aan het aangevraagde extra appartement. Het voorschrift legt aan [appellant] de verplichting op een ieder toegang te verlenen tot het perceel [locatie 1] om daar een motorvoertuig te kunnen parkeren. Daaruit vloeit in dit geval tevens voort dat [appellant] dient te dulden dat openbaar verkeer gebruik maakt van zijn uitweg om het perceel te bereiken. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 9 november 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2990](#)), volgt uit het stelsel van de Wegenwet dat rechthebbenden op een weg slechts alle verkeer, behoudens de beperkingen als bedoeld in artikel 6 van de Wegenwet, hebben te dulden wanneer de weg openbaar is in de zin van artikel 4 van de Wegenwet. Voor zover het perceel [locatie 1] kan worden aangemerkt als een weg als bedoeld in artikel 1, tweede lid, van de Wegenwet, is deze slechts openbaar indien is voldaan aan artikel 4 van de Wegenwet. Daaraan is in dit geval niet voldaan. Het perceel [locatie 1] wordt bovendien niet openbaar door middel van het aan de omgevingsvergunning verbonden voorschrift. Het voorschrift kan er derhalve niet toe leiden dat [appellant] is gehouden af te zien van het plaatsen van opschriften zoals "eigen weg", "particuliere weg", "private weg" en dergelijke, zoals wel door het college is beoogd. De Afdeling is van oordeel dat het door het college gestelde voorschrift in strijd is met artikel 2.5.30, vierde lid, aanhef en onder b, van de bouwverordening. Gelet daarop, is de Afdeling van oordeel dat het gestelde voorschrift omtrent de openbaarheid en vrije toegankelijkheid van de parkeerplaats in strijd is met artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo. De rechtbank heeft dat niet onderkend.

[...] Last onder dwangsom

[...] Uit artikel 2.27, vierde lid, van de Wabo volgt dat het bestuursorgaan dat de verklaring van geen bedenkingen geeft - in dit geval de raad - bij het afgeven van de verklaring kan bepalen dat aan de omgevingsvergunning daarbij aangegeven voorschriften worden verbonden. [...]

6.5 De Afdeling overweegt als volgt. Daargelaten of het college de voorwaarde omtrent openbaarheid van de parkeerplaatsen heeft kunnen stellen, is de Afdeling, anders dan de rechtbank, van oordeel dat de in het besluit van [...] vermelde voorwaarde dat de 12 aan

te leggen parkeerplaatsen openbaar zullen zijn, geen voorschrift is als bedoeld in artikel 2.27, vierde lid, van de Wabo. Een omgevingsvergunning dient duidelijk te zijn. [appellant] heeft in dat verband terecht naar voren gebracht dat ingevolge artikel 2.22, tweede lid, van de Wabo het college de bij de verklaring van geen bedenkingen aangegeven voorschriften aan de omgevingsvergunning dient te verbinden. In het besluit van [...] is onder "besluiten" geen voorschrift opgenomen met betrekking tot de openbaarheid van de aan te leggen parkeerplaatsen en een dergelijk voorschrift is evenmin opgenomen in de onder "III" bedoelde bijlage die onderdeel uitmaakt van het besluit van [...]. De enkele omstandigheid dat de verklaring van geen bedenkingen is vermeld in de overwegingen van het besluit van [...] en daarbij is gevoegd, maakt op zichzelf niet dat de vermelde voorwaarde als voorschrift aan de omgevingsvergunning is verbonden. Ingevolge artikel 2.27, vijfde lid, van de Wabo dient de verklaring immers in de omgevingsvergunning te worden vermeld en dient de verklaring bij het besluit te worden gevoegd. [...]

Gelet op hetgeen hiervoor onder 6.5 is overwogen, is de Afdeling van oordeel dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de openbaarheid van de te realiseren parkeerplaatsen op het eigen terrein een voorschrift is dat aan de omgevingsvergunning van [...] is verbonden. Door het plaatsen van de borden "eigen terrein" en "verboden toegang art. 461 Wetb. van Strafr." bij de ingang van het perceel [locatie 1] handelt [appellant] daarom niet in strijd met artikel 2.3, aanhef onder b, van de Wabo. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1333](https://ecli.nl/RVS:2017:1333)

JnB2017, 477

MK Rechtbank Amsterdam, 04-05-2017 (publ. 30-05-2017), 16/2964

algemeen bestuur van de bestuurscommissie stadsdeel Centrum van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder f
Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 3a lid 2

WABO. Dwangsom. Handhaving. Museum. Omvang afbeeldingen achter de ramen is zodanig dat daardoor de uitstraling van het pand wijzigt. Er is sprake van het verstoren of het gebruiken van een beschermd monument op een wijze waardoor het wordt ontsierd als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo. Voor het aanbrengen van de bewuste afbeeldingen is een omgevingsvergunning vereist. Deze activiteit leidt namelijk niet uitsluitend tot inpandigere veranderingen van het pand. Verwijzing naar artikel 3a, tweede lid, van bijlage II bij het Bor.

Met de vier lichtlijnen is sprake van een bouwwerk. Met de aanwezigheid van de vier lichtlijnen is ook sprake van het verstoren van een beschermd monument.

[...] In geschil is dus alleen de vraag of verweerder terecht handhavend heeft opgetreden door aan eiseressen een last onder dwangsom op te leggen voor de afbeeldingen achter de ramen, de banieren en de lichtlijnen/ornamenten. [...].

De afbeelding achter de ramen

[...] Wat artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo betreft, overweegt de rechtbank dat de omvang van de afbeeldingen achter de ramen op de eerste en tweede

verdieping zodanig is dat daardoor de uitstraling van het pand wijzigt. Dit gebeurt op zo'n manier dat sprake is van het verstoren of het gebruiken van een beschermd monument op een wijze waardoor het wordt ontsierd als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo. Eiseressen hebben in dat verband nog gesteld dat van het verstoren of ontsieren van een beschermd monument alleen sprake kan zijn bij een fysieke ingreep in of aan het monument zelf. De tekst van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo biedt echter geen aanknopingspunten voor de door eiseressen voorgestane uitleg van die bepaling, zodat dit betoog niet slaagt

Anders dan eiseressen op de zitting hebben aangevoerd, is de rechtbank van oordeel dat voor het aanbrengen van de bewuste afbeeldingen achter de ramen wel een omgevingsvergunning als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo is vereist. Deze activiteit leidt namelijk niet uitsluitend tot inpassende veranderingen van het pand. Hierbij verwijst de rechtbank naar artikel 3a, tweede lid, van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor). Het gaat hier immers om een aantal achter de ramen aangebrachte afbeeldingen die gezamenlijk het genoemde kunstwerk vormen. Door de omvang van de totale afbeelding, verspreid over de eerste en tweede verdieping van het pand, straalt deze uit naar de straatzijde, waardoor de aandacht van voorbijgangers op het museum wordt gevestigd. Van een uitsluitend inpassende wijziging van het monument is daarom geen sprake.

[...]

De lichtlijnen aan de gevel

[...] Eiseressen betwisten dat met de vier lichtlijnen sprake is van een bouwwerk in de zin van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo.

Dit betoog slaagt niet. Op de zitting is namelijk gebleken dat het gaat om vier afzonderlijke lichtlijnen die met een elektrische constructie aan de gevel van het pand zijn bevestigd. De lichtlijnen zijn bedoeld om ter plaatse te functioneren, omdat deze inpassend met een lichtsakelaar kunnen worden bediend. Hiermee is sprake van een constructieve handeling en dus van de activiteit 'bouwen' als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo. Eiseressen hadden daarom voor het aanbrengen van de vier lichtlijnen op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wabo een omgevingsvergunning nodig. Het betoog dat eiseressen die lichtlijnen feitelijk niet gebruiken om de gevel te verlichten is in dat verband niet van belang. Ook is naar het oordeel van de rechtbank met de aanwezigheid van de vier lichtlijnen sprake van het verstoren van een beschermd monument als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo. Het pand is door het aanbrengen van de lichtlijnen namelijk in enig opzicht gewijzigd. Daarvoor is in beginsel een omgevingsvergunning vereist. Gelet op de toepasselijke bepalingen in bijlage II van het Bor is de rechtbank niet gebleken van een geval dat is uitgezonderd van de omgevingsvergunningplicht. Eiseressen hadden daarom eveneens op grond van artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder f, van de Wabo een omgevingsvergunning nodig voor het aanbrengen van de lichtlijnen. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2017:2964](https://www.eclinet.nl/zoek?q=ECLI:NL:RBAMS:2017:2964)

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Voorzieningenrechter rechtbank Overijssel, 29-05-2017, AWB 17/1062 ([ECLI:NL:RBOVE:2017:2192](https://ecli.nl/RBOVE:2017:2192)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 478

MK CRvB, 01-06-2017, 16/7070 MPW e.v.

minister van Defensie.

Richtlijn 2000/78/EG 6

AOW

Kaderwet militaire pensioenen (Kmp) 2

Uitkeringswet Gewezen Militairen (UGM) 7

Wet verhoging AOW- en pensioenrichtleeftijd, Stb. 2012, 328 (Wet VAP)

Wet van 4 juni 2015, Stb. 2015, 218

Voorlopige voorziening tegemoetkoming inkomensderving als gevolg van ophoging AOW-leeftijd, Stcrt. 28 september 2015, nr. 31772 (Voorlopige voorziening) 2

MILITAIR AMBTENARENRECHT. AOW-GAT. VERANDERDE

PENSIOENRICHTLEEFTIJD. Met de Voorlopige voorziening, aangevuld met de bij de besluiten van 6 december 2016 en 23 maart 2017 getroffen voorzieningen (tezamen: regeling), is getracht een oplossing te vinden voor het gegeven dat als gevolg van de ophoging van de AOW-leeftijd ingevolge de Wet VAP, de AOW-aanspraken van appellanten niet meer aansluiten op hun UGM-uitkering, waardoor zij inkomensverlies lijden. Aan de orde is de vraag of het wettelijke eindmoment van de UGM-uitkering in combinatie met de toepassing van de regeling in strijd is met het beginsel van non-discriminatie op grond van leeftijd. De Raad is van oordeel dat, voor zover uit artikel 7, aanhef en onder a, van de UGM een onderscheid naar leeftijd voortvloeit, sprake is van een objectieve rechtvaardiging voor dit onderscheid.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1904](https://ecli.nl/CRVB:2017:1904)

Bij deze uitspraak heeft de Centrale Raad van Beroep een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 479

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 15-05-2017 (publ. 01-06-2017), BRE 16/6475 BESLU

minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, verweerder.

Uitkeringsregeling Backpay (backpayregeling) 3 lid 1 onder a, 3 lid 2

BACKPAYREGELING. Erfgenamen hebben geen recht op eenmalige uitkering, nu belanghebbende vóór de peildatum was overleden.

Er is geen sprake van 'eigendom', zodat ook geen sprake is van een inbreuk op het eigendomsrecht dan wel ontneming van eigendom. Het in dat verband gedane beroep op artikel 1 van het Eerste Protocol bij het EVRM en artikel 14 van de Grondwet faalt dan

ook. De rechtbank begrijpt dat de afwijzing van de aanvraag om een eenmalige uitkering in dit geval onrechtvaardig aanvoelt, omdat de afwijzing is gebaseerd op een 'willekeurig' gekozen peildatum. Gelet op de doelstelling van de regeling en de beoogde doelgroep daarvan is deze keuze echter weloverwogen gemaakt en niet in strijd te achten met het verbod van willekeur. Een keuze voor een eerdere peildatum of een andere opstelling van de overheid was zeker denkbaar geweest. De gekozen peildatum van 15 augustus 2015 kan echter niet als onredelijk worden beschouwd. Nu belanghebbende al was overleden vóór de peildatum, wordt niet voldaan aan de voorwaarden om voor een eenmalige uitkering in aanmerking te komen op grond van de backpayregeling. De minister heeft de aanvraag dan ook op goede gronden afgewezen.

[ECLI:NL:RBZWB:2017:2943](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 480

MK CRvB, 24-05-2017, 15/7351 AWBZ

Zorgkantoor Friesland B.V.

AWBZ

Regeling subsidies AWBZ (Rsa) 1.1.1., 2.6.3, 2.6.9, 2.6.13

Besluit zorgaanspraken AWBZ (BzA) 6

AWBZ. PGB. Uit het begeleidingsplan van [naam A], de beschrijving van de toenmalige zorgverlener en de overige in het dossier aanwezige informatie blijkt niet dat de activiteiten van [naam A] hebben bestaan uit het ondersteunen bij of het oefenen met vaardigheden of handelingen, het ondersteunen bij of het oefenen met het aanbrengen van structuur of het voeren van regie, of het overnemen van toezicht op appellant zodat deze activiteiten niet zijn aan te merken als zorg als bedoeld in artikel 6 van het BzA die voor vergoeding uit het pgb in aanmerking komt. Het Zorgkantoor heeft de verantwoorde kosten in zoverre dan ook terecht niet goedgekeurd. Daaraan doet niet af dat de oefeningen en trainingen goed zijn geweest voor de ontwikkeling van appellant.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1889](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 481

ABRS, 31-05-2017, 201607330/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 25, 27, 28, 29

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Invorderingsrente. De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de verschuldigdheid van de invorderingsrente rechtstreeks uit de wet voortvloeit. [appellante] was daarom gehouden de invorderingsrente te betalen. De Belastingdienst/Toeslagen heeft daarom terecht besloten een deel van de betalingen af te boeken als betaling van invorderingsrente. De beoordeling van het betoog van [appellante] dat de wetgever geen oog heeft gehad voor haar specifieke situatie, zou neerkomen op een toetsing door de Afdeling van een wet in formele zin aan de algemene rechtsbeginselen. De Afdeling is daartoe niet bevoegd. Zoals de Hoge Raad in het arrest van 14 april 1989 (ECLI:NL:HR:1989:AD5725) heeft overwogen, verzet artikel 120 van de Grondwet zich niet alleen tegen rechterlijke toetsing van wetten aan de Grondwet, maar staat dat artikel evenmin toe dat de rechter wetten toetst aan algemene rechtsbeginselen die nog geen uitdrukking hebben gevonden in een ieder verbindende verdragsbepalingen.

[ECLI:NL:RVS:2017:1426](https://ecli.nl/rvs/2017:1426)

[Naar inhoudsopgave](#)

Meststoffenwet

JnB2017, 482

MK CBb, 20-04-2017 (publ. 31-05-2017), 14/724

staatssecretaris van Economische Zaken.

Meststoffenwet (Msw) 1, 7, 8, 9, 10, 11

Uitvoeringsregeling Meststoffenwet 3

MESTSTOFFENWET. Boete. Om te kunnen vaststellen of de in het geding zijnde gronden aangemerkt kunnen worden als tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgrond is ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onderdeel m, van de Msw, zo volgt uit de wetsgeschiedenis, onder meer bepalend of de landbouwer de feitelijke beschikkingsmacht over deze gronden had. Zo nee, dan kunnen zij reeds hierom geen rol spelen bij de beantwoording van de vraag of de gebruiksnormen als bedoeld in artikel 8 van de Msw zijn overschreden. Zo ja, dan is daarmee slechts één van de vereisten vervuld is waaraan moet zijn voldaan om te kunnen concluderen dat die bospercelen in het kader van een normale bedrijfsvoering bij appellant in gebruik waren.

Matigen boete op grond van boetebeleid verweerder en wegens overschrijding van de redelijke termijn.

[...] In artikel 1, eerste lid, aanhef en onderdeel m, van de Msw is bepaald dat onder "tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgrond" moet worden verstaan: in Nederland gelegen oppervlakte landbouwgrond, die in het kader van een normale bedrijfsvoering bij het bedrijf in gebruik is.

Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of appellant de bospercelen in het kader van zijn normale bedrijfsvoering in gebruik heeft. In dit verband roept het College het volgende in herinnering. Zoals het College eerder heeft overwogen (zie de uitspraken van 12 februari 2013, [ECLI:NL:CBB:2013:BZ1613](#) en van 21 mei 2013, [ECLI:NL:CBB:2013:CA2239](#)) wordt in artikel 1, eerste lid, aanhef en onderdeel m, van de Msw, noch in de memorie van toelichting (Kamerstukken II, 2004-2005, 29 930, nr. 3, blz. 107 e.v.) als voorwaarde gesteld dat de gronden daadwerkelijk bij het bedrijf in gebruik zijn. Volgens de memorie van toelichting is voor de toepassing van de Msw doorslaggevend dat grond, zoals in de begripsomschrijving in artikel 1, eerste lid, aanhef en onderdeel m, ook tot uitdrukking komt, uitsluitend kan worden opgevoerd als tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgrond wanneer deze in het kader van een normale bedrijfsvoering bij dat bedrijf in gebruik is. Deze laatste eis brengt volgens de memorie van toelichting onder meer met zich dat degene die het landbouwbedrijf voert over de grond de feitelijke beschikkingsmacht moet kunnen uitoefenen. Een dergelijke beschikkingsmacht veronderstelt de aanwezigheid van een geldige juridische titel. In principe zal voor de toepassing van de Msw elke civielrechtelijke titel die de betrokken grondgebruiker de feitelijke macht over de teelt en de bemesting van de grond geeft in aanmerking worden genomen, ook overeenkomsten die ertoe strekken grond uit gebruik te geven, die 'grondgebruiksverklaringen' worden genoemd. Daarmee is de flexibiliteit voor de landbouwbedrijven maximaal gediend, aldus de memorie van toelichting. Om te kunnen vaststellen of de in het geding zijnde gronden aangemerkt kunnen worden als tot het bedrijf behorende oppervlakte landbouwgrond is ingevolge artikel 1, eerste lid, aanhef en onderdeel m, van de Msw, zo volgt uit de hiervoor aangehaalde wetsgeschiedenis, onder meer bepalend of de landbouwer de feitelijke beschikkingsmacht over deze gronden had, in die zin dat hij in de praktijk in staat was teeltplan en bemestingsplan op elkaar af te stemmen en deze plannen in samenhang te realiseren. Uit het voorgaande blijkt enerzijds dat indien komt vast te staan dat appellant niet de feitelijke beschikkingsmacht had over de bospercelen daarmee, gelet op de hiervoor weergegeven wetssystematiek, gegeven is dat die percelen niet in het kader van een normale bedrijfsvoering bij appellant in gebruik waren zodat zij reeds hierom geen rol kunnen spelen bij de beantwoording van de vraag of de gebruiksnormen als bedoeld in artikel 8 van de Msw zijn overschreden. Het voorgaande doet evenwel tevens zien dat ingeval appellant wèl de feitelijke beschikkingsmacht had over de bospercelen daarmee slechts één van de vereisten (zie hiervoor het gebruik van de woorden "onder meer" in de memorie van toelichting) vervuld is waaraan moet zijn voldaan om te kunnen concluderen dat die bospercelen in het kader van een normale bedrijfsvoering bij appellant in gebruik waren. Ten aanzien van de feitelijke beschikkingsmacht overweegt het College het volgende. [...]. Het College is van oordeel dat appellant met deze afspraken niet de feitelijke beschikkingsmacht had over de bospercelen. [...] Dat brengt het College tot de conclusie dat niet voldaan is aan het vereiste dat er sprake was van een civielrechtelijke titel die de betrokken grondgebruiker de feitelijke macht over de teelt en de bemesting van de grond geeft.

[...] Wat daar ook van zij, het hiervoor overwogene brengt immers reeds mee dat de percelen wegens het ontbreken van de feitelijke beschikkingsmacht niet kunnen worden aangemerkt als tot het bedrijf van appellant behorende landbouwgrond. De rechtbank heeft terecht geconcludeerd dat appellant in het jaar 2010 artikel 7 van de Msw heeft overtreden en dat de staatssecretaris bevoegd was appellant een bestuurlijke boete op te leggen.

[...] Vast staat dat de rechtbank de boete met 10% heeft gematigd, omdat in punitieve zaken het uitgangspunt geldt dat de redelijke termijn voor de procedure in eerste aanleg, dat wil zeggen totdat de rechtbank uitspraak heeft gedaan, niet langer dan twee jaar in beslag mag nemen en deze termijn was overschreden. Daarbij is als uitgangspunt genomen dat de redelijke termijn is aangevangen op het moment waarop een handeling is verricht waaraan de betrokkene in redelijkheid de verwachting kon ontleenen dat hem een bestuurlijke boete wordt opgelegd, in dit geval 15 februari 2012, de datum waarop het voornemen tot boeteoplegging aan appellant is meegedeeld. Niet in geschil is dat de boete, vanwege het tijdsverloop tussen het primaire besluit en het boeterapport, op basis van het beleid van de staatssecretaris ter zake, met 10% gematigd had moeten worden. Ofschoon de staatssecretaris op grond van dit matigingsbeleid een ander aanvangsmoment hanteert – te weten: de start van het interne onderzoek – dan het geval is bij de vaststelling van de redelijke termijn – te weten: het voornemen tot boeteoplegging – overweegt het College dat deze matiging van invloed is op de vraag of en zo ja, in hoeverre een verdergaande matiging op grond van de overschrijding van de redelijke termijn dient plaats te vinden. Bedraagt in zodanige omstandigheden de overschrijding van de redelijke termijn minder dan een half jaar, dan is er voor een verdergaande matiging in beginsel geen plaats. Bij overschrijding van meer dan een half jaar zal in die omstandigheden echter in beginsel een verdergaande matiging per half jaar worden toegepast van 5%. De overschrijding bedroeg ten tijde van de aangevallen uitspraak acht maanden. De rechtbank had de boete met 10% moeten matigen op grond van het boetebeleid van € 17.633,- naar € 15.869,70, en vervolgens moeten verlagen met nog eens 5% wegens overschrijding van de redelijke termijn naar € 15.076,22. Het College overweegt voorts dat de redelijke termijn van de rechterlijke behandeling in hoger beroep op twee jaar dient te worden gesteld, te rekenen vanaf de indiening van het hoger beroepschrift. Het College wijst in dit verband op het arrest van de Hoge Raad van 22 april 2005, [ECLI:NL:HR:2005:AO9006](#), het arrest van de Hoge Raad van 19 februari 2016, [ECLI:NL:HR:2016:252](#), en de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 11 mei 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1258](#). Vast staat dat de termijn van twee jaar voor hoger beroep op het moment van deze uitspraak met ruim vijf maanden is overschreden. Het College zal om die reden het boetebedrag met nogmaals 5% verminderen tot € 14.322,41. [...]

[ECLI:NL:CBB:2017:172](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2017, 483

MK CRvB, 17-05-2017 (publ. 29-05-2017), 15/8039 WSF, 15/8040 WSF

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap.

Wet studiefinanciering 2000 (Wsf 2000)

Besluit studiefinanciering 2000 (Bsf 2000) 6 lid 1 aanhef en onder d, 10

STUDIEFINANCIERING. LOSKOPPELING. UITLEG NIET INBARE ALIMENTATIE.

Alleen de studerende die gedurende ten minste 12 maanden voorafgaande aan de maand waarin hij voor het eerst studiefinanciering ontvangt geen enkel bedrag aan alimentatie geïnd weet te krijgen, valt onder het toepassingsbereik van de artikelen 6, eerste lid, aanhef en onder d, en 10 van het Bsf 2000.

[ECLI:NL:CRVB:2017:1885](https://ecli.nl/crvb/2017/1885)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB2017, 484

MK ABRS, 31-05-2017, 201603001/1/A2

directie van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (het CBR).

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:6, lid 1, lid 2

WEGENVERKEERSWET 1994. Vrijpraak van de strafrechter vormt geen aanleiding om terug te komen van de besluiten van 27 februari 2012 [red: geschiktheidsonderzoek] en 9 augustus 2012 [red: ongeldigverklaring rijbewijs]. Die besluiten hebben betrekking op een bestuursrechtelijke maatregel, die los staat van een eventuele strafrechtelijke procedure, en zijn erop gericht de verkeersveiligheid te waarborgen. Indien uit een op ambtseed of ambtsbericht opgemaakt proces-verbaal een vermoeden als bedoeld in artikel 130, eerste lid, van de Wvw 1994 kan worden afgeleid, vormt dit voldoende grondslag om een bestuursrechtelijke maatregel op te leggen. Vrijpraak door de politierechter van het tenlastegelegde laat dat gegronde vermoeden in beginsel onverlet. De politierechter heeft zich in dit geval niet kenbaar uitgelaten over de reden waarom [appellant] is vrijgesproken van het tenlastegelegde noch over de juistheid van het proces-verbaal. Dat laatste geldt ook voor de kantonrechter in zijn vonnis van 16 december 2015.

[ECLI:NL:RVS:2017:1436](https://ecli.nl/rvs/2017/1436)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet bescherming persoonsgegevens

JnB2017, 485

MK Rechtbank Amsterdam, 30-03-2017 (publ. 29-05-2017), AMS 16/5882

Inspecteur van de Belastingdienst/Centrale administratie Apeldoorn, verweerder.

Wet bescherming persoonsgegevens 8, 40, 41

Burgerlijk Wetboek (BW) 7:252a BW, versie geldend van 1 april 2016 tot en met 31 december 2016

Algemene wet inzake rijksbelastingen (Awr) 67

WET BESCHERMING PERSOONSgegevens. Sinds de wetwijziging van 1 april 2016 blijkt uit artikel 7:252a BW wél een uitdrukkelijke (wettelijke) verplichting voor de Belastingdienst om een verklaring omtrent het huishoudinkomen op verzoek van de verhuurder te verstrekken. Artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp en niet artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp is dan van toepassing.

[...] In de eerdere zaak tussen partijen oordeelde de Afdeling op 3 februari 2016 ([ECLI:NL:RVS:2016:253](#)) dat er geen wettelijke verplichting voor de Belastingdienst bestond om inkomensgegevens van een huurder van een sociale huurwoning te verstrekken aan de verhuurder als de verhuurder daarom vroeg. Een zodanige gegevensverstrekking was dan ook geen verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp. Het ging om verwerking van persoonsgegevens op grond van artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp. Ingevolge artikel 40 van de Wbp stond daartegen verzet open.

[...], uit de wetwijziging van 1 april 2016 [blijkt uit artikel 7:252a BW] wél een uitdrukkelijke verplichting om een verklaring omtrent het huishoudinkomen te verstrekken. [...] De tekst kan niet anders gelezen worden dan dat de inspecteur de verklaring omtrent het inkomen op verzoek dient te verstrekken. Er is geen sprake van een 'kan' bepaling zodat er, behoudens de in de wet genoemde uitzonderingen, geen mogelijkheid voor verweerder is om afgifte van een verklaring omtrent het huishoudinkomen te weigeren. Verweerder heeft dus op grond van deze tekst een wettelijke verplichting om een verklaring omtrent het huishoudinkomen te verstrekken. Gezien het voorgaande is naar het oordeel van de rechtbank in dit geval artikel 8, aanhef en onder c, van de Wbp en niet artikel 8, aanhef en onder f, van de Wbp van toepassing. [...] Omdat sprake is van een wettelijk voorschrift dat tot bekendmaking verplicht, is de in artikel 67, tweede lid, aanhef onder a, van de Awr neergelegde uitzondering op de in het eerste lid van dat artikel neergelegde geheimhoudingsplicht van toepassing. Gelet op artikel 40, eerste lid, van de Wbp heeft verweerder, omdat de gegevens niet het voorwerp zijn van verwerking op grond van artikel 8, onder e of f, het verzet van eiser terecht niet-ontvankelijk verklaard. [...]

[ECLI:NL:RBAMS:2017:2681](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 486

MK ABRS, 31-05-2017, 201603912/1/A3

minister van Financiën.

Wet openbaarheid van bestuur 3

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Uitbreiding of aanvulling van een Wob-verzoek in de bezwaarfase verdraagt zich niet met het wettelijk stelsel, waarbij een bestuursorgaan een besluit op een Wob-verzoek neemt en een eventueel gemaakt bezwaar nog steeds op het oorspronkelijke verzoek betrekking heeft.

[...] [appellant] heeft de minister in zijn brief van 17 juni 2015 verzocht een afschrift van evenbedoeld coalitieakkoord [red: over het invoeren van een nieuw belastingsysteem] te verstrekken. Bij het besluit van 15 juli 2015 heeft de minister aan dit verzoek voldaan. In bezwaar heeft [appellant] aangevoerd dat hem ook documenten over een op 17 juni 2015 gehouden overleg tussen bewindslieden, vertegenwoordigers van de coalitie en vertegenwoordigers van een aantal oppositiepartijen hadden moeten worden verstrekt. De rechtbank heeft, gelet op de bewoordingen van het verzoek van 17 juni 2015, terecht geoordeeld dat de minister dat verzoek terecht niet heeft opgevat als mede betrekking hebbend op laatstbedoelde documenten. Voorts heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat uitbreiding of aanvulling van een Wob-verzoek in de bezwaarfase zich niet verdraagt met het wettelijk stelsel, waarbij een bestuursorgaan een besluit op een Wob-verzoek neemt en een eventueel gemaakt bezwaar nog steeds op het oorspronkelijke verzoek betrekking heeft. Omdat het duidelijk was dat de minister met de verstrekking van het afschrift van het coalitieakkoord aan het verzoek van 17 juni 2015 had voldaan, hoefde de minister [appellant] niet in de gelegenheid te stellen over zijn bezwaar te worden gehoord. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:1428](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 487

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Amsterdam, 20-04-2017 (publ. 01-06-2017), AWB 16/21934 (beroep) AWB 16/21935 (voorlopige voorziening)
staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 9

REGULIER. Afwijzing aanvraag tot afgifte van een artikel 9-document. De rechtbank is van oordeel dat de individuele indicatoren, de illegale inreis van eiseres, het onrechtmatig verblijf in Nederland en het leeftijdsverschil van 20 jaar tussen eiseres en referent, onvoldoende concrete aanwijzingen vormen om onderzoek naar een schijnrelatie te rechtvaardigen.

Eiseres heeft de Ghanese nationaliteit en heeft een aanvraag ingediend tot afgifte van een artikel 9-document waaruit het rechtmatig verblijf als gemeenschapsonderdaan blijkt. Naar aanleiding van de aanvraag heeft verweerder eiseres en referent afzonderlijk gehoord over hun relatie. Op grond van de tegenstrijdige verklaringen die zijn afgelegd tijdens het gehoor heeft verweerder de aanvraag afgewezen, omdat volgens hem sprake

is van een schijnrelatie. De rechtbank is van oordeel dat de individuele indicatoren (de illegale inreis van eiseres, het onrechtmatig verblijf in Nederland en het leeftijdsverschil van 20 jaar tussen eiseres en referent) onvoldoende concrete aanwijzingen vormen om onderzoek naar een schijnrelatie te rechtvaardigen. Hiermee lijkt het erop dat verweerder zwaar gewicht heeft toegekend aan de omstandigheid dat zowel eiseres als referent van [bepaalde] afkomst zijn. Dit wekt dan ook de schijn van discriminatie. Omdat de gehoren niet zozeer indruisen tegen hetgeen van een behoorlijk handelende overheid mag worden verwacht, heeft verweerder de verklaringen uit de gehoren naar het oordeel van de rechtbank desondanks bij zijn besluitvorming mogen betrekken. De rechtbank acht daarbij van belang dat de inbreuk van de gehoren op de privacy van eiseres en referent gering is. De rechtbank is verder van oordeel dat verweerder naar aanleiding van de tegenstrijdige verklaringen die eiseres en referent hebben afgelegd over hun ontmoetingen zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat tussen eiseres en referent geen sprake is van een duurzame en exclusieve relatie, maar van een schijnrelatie. De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5849](https://ecli.nl/RBDHA:2017:5849)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 488

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 12-04-2017 (publ. 02-06-2017),
AWB 17/5888 (beroep) AWB 17/5891 (voorlopige voorziening)**

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie.

Vw 2000 30b lid 1 b

ASIEL. Georgië kan worden aangewezen als veilig land van herkomst met een uitzondering voor de deelrepublieken Abchazië en Zuid-Ossetië.

De Afdeling heeft bij uitspraak van 1 februari 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:210](https://ecli.nl/RVS:2017:210)) overwogen dat uit de tekst of de totstandkomingsgeschiedenis van de huidige Procedurerichtlijn niet kan worden afgeleid dat een uitzondering voor één of meer groepen bij de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst in strijd is met de huidige Procedurerichtlijn. Voorts heeft de Afdeling overwogen dat het uitzonderen van een bepaalde groep binnen het doel en de opzet past van de huidige Procedurerichtlijn, en het vereiste dat - ook als een vreemdeling afkomstig is uit zo'n veilig land - elke asielaanvraag individueel beoordeeld wordt, zoals uitdrukkelijk in artikel 36, eerste lid, van de huidige Procedurerichtlijn wordt voorgeschreven. Het uitzonderen van een bepaalde groep draagt daarmee bij aan het waarborgen van de door het Vluchtelingenverdrag en het EVRM - die ten grondslag liggen aan het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in het algemeen en de huidige Procedurerichtlijn - vereiste bescherming van asielzoekers, strookt met de considerans, de context en de doelstelling van de huidige Procedurerichtlijn en past daarom binnen de doelstellingen van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel als geheel. Het maken van zo'n uitzondering is derhalve rechtmatig.

De rechtbank ziet geen grond voor het oordeel om anders te oordelen ten aanzien van de mogelijkheid om een of meer deelgebieden uit te zonderen van de aanwijzing van een veilig land van herkomst. De rechtbank sluit daarbij aan bij conclusie van staatsraad advocaat-generaal mr. R.J.G.M. Widdershoven van 20 juli 2016

([ECLI:NL:RVS:2017:2040](#)) waarin wordt geconcludeerd dat een land kan worden aangemerkt als veilig land, met een geografische beperking voor een (onveilig) deel ervan, voor zover een duidelijke scheidslijn kan worden aangebracht tussen het veilige en het niet-veilige deel. Verweerder heeft in dat verband terecht erop gewezen dat Abchazië en Zuid-Ossetië geografisch gezien weliswaar deel uitmaken van Georgië, maar de facto twee onafhankelijke republieken zijn, die niet onder het gezag staan van de Georgische autoriteiten. De grenzen van deze republieken zijn duidelijk te scheiden van de rest van Georgië. De omstandigheid dat verweerder Georgië heeft aangewezen als veilig land van herkomst met een uitzondering voor de deelrepublieken Abchazië en Zuid-Ossetië, leidt daarom, anders dan de rechtbank, zittingsplaats Groningen, heeft overwogen in de uitspraak van 27 januari 2017 [niet gepubliceerd], thans niet tot de conclusie dat de regeling tot aanwijzing van Georgië als veilig land van herkomst, onverbindend is.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:5906](#)

JnB2017, 489

EHRM, 30-05-2017, 50364/14

N.A. v. Switzerland

EVRM 2, 3

ASIEL. Deelname aan politieke activiteiten van oppositieorganisaties in ballingschap. Uitzetting naar Soedan levert in dit geval geen schending op van artikel 2 of 3 van het EVRM.

[ECLI:CE:ECHR:2017:0530JUD005036414](#)

JnB2017, 490

EHRM, 30-05-2017, 23378/15

A.I. v. Switzerland

EVRM 2, 3

ASIEL. Politieke activiteiten in ballingschap, waarbij mogelijk de aandacht van de Soedanese inlichtingendiensten zijn getrokken. Uitzetting naar Soedan levert in dit geval schending op van artikel 2 en 3 van het EVRM.

[ECLI:CE:ECHR:2017:0530JUD002337815](#)

Bij deze arresten is een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)